Zuilense Tennis Club 60 jaar

ZTC: EEN OERGEZELLIGE TENNISFAMILIE

(Door Piet Imbos)

UTRECHT — 'n Diamant in de Utrechtse stadswijk Zuilen. De Zuilense Tennis Club — kortweg de Z.T.C. genoemd — bestond 16 mei j.l. exact zestig jaar. Waarschijnlijk de oudste sportvereniging in deze omgeving (Elinkwijk, H.M.S. — om er maar een paar te noemen — zijn jonger), maar ook één van de alleroudste verenigingen in ons land, die zich met tennis bezig houden.

In de tijd van oprichting was Zuilen nog een zelfstandige gemeente met heel weinig huizenbouw. Dat kwam in de dertiger jaren pas goed op gang. Tussen het lover weggedoken net achter het sportpark van Elinkwijk aan de Amsterdamsestraatweg begon het en duurt het nog altijd voort. De „club van de schoolmeesters" met later een aantal ambtenaren van de gemeente Zuilen. Zij zijn het geweest, die het in de armoe-periode aandurfden met deze toen elitaire sport te beginnen.

„Bovenmeester" Jaap v.d. Wilt is de oprichter en de man, die als voorzitter de eerste lijnen ging uitzetten. Samen met een aantal notabelen zocht en vond hij een stuk grond, dat voor *f* 50 per jaar te huur was. De heren Kranen en Koolen gingen met v.d. Wilt in de slag. Van staalgieterij Demka — totaal van de kaart intussen — kwam een mengsel van sintels en vormzand. Vier palen er omheen met daartussen kippegaas. Zo lag er iets, dat de naam tennisbaan meekreeg. De één na de ander kwam met builen, schrammen en „gekloofd vlees" te zitten vanwege die scherpe onderlaag.

Geen nood. Dan maar een laag klei er over heen. Een nog grotere puinhoop als er eens een bui regen viel.

Volgende oplossing: een laag beton er bovenop. Dat bleek het „ei van Columbus". Tot 1955 heeft deze baan het — afgezien van de nodige renovaties — uitgehouden. Aldus een stukje geschiedenis van het rijke Zuilense tennisleven van heel lang geleden. Via een zeer goed geschreven en technisch prima verzorgd jubileum-magazine wordt de hele geschiedenis tot Z weergegeven.

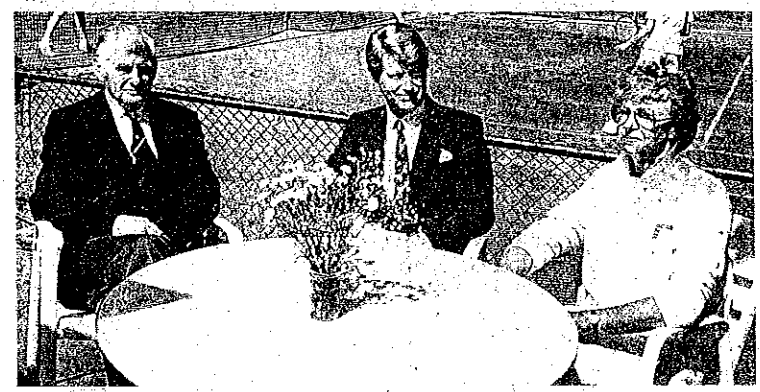

GERARD EN ALI Plomp met in hun midden voorzitter Boele Staal.

Erelid

Hoe staat men er nu voor bij deze club met een rijke traditie? Gepraat hierover met voorzitter Boele Staal en penningmeester Gerard Plomp.

Om bij deze laatste te beginnen: Sinds kort is hij benoemd tot erelid vanwege het feit dat hij 50 jaar lid is en beschouwd wordt als de „godfather" van de Zuilense racket-fanaten. Heeft in die halve eeuw vrijwel alles gedaan wat gedaan moest en kon worden en is nog steeds de spil waar het om draait. Als iemand iets te vragen, te mopperen of voor te stellen heeft, zal hij dit horen: „Ga er maar eens met Plomp over praten". Een man met een immense inbreng, die ook bijna altijd op de baan aanwezig is of anders onder handbereik.

En wat te zeggen van z'n echtgenote Ali. Ook een halve eeuw lid en goed voor alles en nog wat en zodoende al jaren geleden tot lid van verdienste benoemd. Het echtpaar Plomp bijna een synoniem voor Z.T.C.

Wat staat er nu weggeschoten tussen het groen en vrijwel onzichtbaar voor de achteloze voorbijganger? Vier gravelbanen, een riant paviljoen en alles omgeven door royale groenstroken. Trots zegt Plomp: „Allemaal eigendom van onze vereniging. Alleen de grond huren we van de gemeente. De opstallen hebben een waarde van toch zeker twee ton. Helemaal schuldenvrij zijn we nog niet, maar de aflossing vormt geen probleem. Twee van die banen zijn verlicht".

Een goede voorzitter neem altijd minimaal één grote wens. „Klopt", zegt Boele Staal, „We willen graag van onze baan vier overblijfbanen maken. Dus het gravel vervangen door kunststof, waardoor we na het tennisseizoen hier op door kunnen gaan. Uiteraard gaan we 's winters wel door. Door het huren van drie banen bij de Vechtsebanen. Maar alleen voor jeugd en senioren die competitie spelen. Het zou te kostbaar worden om voor alle leden banen te huren. Door zo'n kunststofbaan zouden we zelf veel aan het najaars- en wintertennis kunnen doen".

De Z.T.C. heeft ruim driehonderd leden waarvan vijfenveertig jeugdleden. „Die jeugd", zegt Staal, „heeft onze volledige aandacht. Bij de senioren zien we de vergrijzing langzamerhand de kop opsteken. Daarom werken we aan een nieuw lichting. We kunnen echt nog wel wat jeugd onderbrengen. Monique Heij is hun trainster. Zij traint ook de competitieteams en geeft verder voor wie dat wil, privé-lessen".

Sleutel

Het bij veel clubs voorkomende afhang-systeem kent men bij de Z.T.C. niet. Ieder lid heeft een sleutel van het complex en van het paviljoen. Wie wil spelen zoekt een „maatje" op en gaat aan die wens gevolg geven. De koffiepot pruttelt in het paviljoen, maar ook dat doet men zelf. Is er teveel toeloop tegelijk, dan doet het gulden principe opgeld dat men na een half uur spelen een ander duo of kwartet de ruimte geeft om aces in te studeren. Zodoende van heel vroeg in de morgen (even voor het werk) tot laat in de avond vanwege de verlichting nog net even voor het slapen gaan een setje of wat wegtikken. Een vrij gesloten gemeenschap met een geheel privaat verenigingsleven. „Ons kent ons" en dat wordt allerwege als zeer prettig ondervonden.

Van die ene betonbaan naar vier graveloppervlakten is uiteraard niet zo maar gegaan. In vele etappes en met een indrukwekkende mate van zelfwerkzaamheid. Mannen als Staal en Plomp zijn zeer terecht apetrots op wat „hun clubje" wist op te bouwen en neer te zetten. Competitie-tennis bedrijft men ook. Vier teams op de zaterdag en een dito aantal op de zondag en drie jeugdformaties. Niet zo hoog op de ranglijst maar toch met de intentie nogeens in het klimrek plaats te nemen.

Stofzuiger-team

Wie er op dinsdag komt, zal overwegend het vrouwelijk deel van de club aantreffen. Hun dagje met hun eigen competitie. Gerard Plomp noemt het een beetje spottend „het stofzuiger-team", hetgeen door echtgenote Ali wordt gecorrigeerd in het meer geëmancipeerde dames-competitie.

Boele Staal: „Veel werk maken we ook van onderlinge competities vanaf jeugd tot en met veteranen. De gezelligheid staat daarbij altijd centraal. We mogen ook gerust een feestclub genoemd worden. Een eigen huisorkest en een eigen cabaret en meer van dit soort zaken. We hebben weinig hulp van buitenaf nodig. Plomp is onze nestor en die weet de verbinding altijd wel tot stand te brengen. Trouwens, ons bestuur doet niet zoveel. We hebben een aantal goed functionerende commissies en die nemen vrijwel al het werk uit onze handen. Toekijken of het goed gaat. Daar bepalen we ons in hoofdzaak toe. Alleen de structuur en vooral het economisch gedrag in kaart blijven houden. We redden ons zonder dat we een rijke club zijn. Het onderhoud van het complex vraagt jaarlijks een smak geld. Zeg maar vijftien mille. Dat staat echter wel altijd voorop. Zuinig zijn op de eigendommen zorgen dat er geen onderhouds-achterstand ontstaat".

Nico van Reenen

Een naam uit het verleden mag niet onvermeld blijven. Die van Nico van Reenen ('n broer van de indertijd zo beroemde middenvoor van Ajax Piet, die ook jaren bij de Z.T.C. heeft gespeeld), die na de periode-v.d. Wilt het roer in handen kreeg en enorm in de bus heeft geblazen met als gevolg dat de Z.T.C. anders nooit was geworden wat het nu is. Een oergezellige self-made club, die veel weg heeft van één grote familie. Maar dan wel een familie waar „pais en vree" een heilige goed is.